

SIMONE VAN DER VLUGT

Op klaarlichte dag

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Proloog

Hij moet bewusteloos zijn geweest. Als hij zijn ogen opent, ligt hij op zijn buik op de grond, met een arm omhoog. De eerste seconden voelt hij niets, dan wordt hij zich bewust van een stekende pijn. Voorzichtig draait hij zijn hoofd, maar een nieuwe pijscheut maakt een einde aan die minieme beweging. Tegelijk ontdekt hij dat zijn wang op de een of andere manier aan de houten vloer geplakt lijkt. Vanaf dat moment dringen steeds meer feitjes zijn bewustzijn binnen. Zoals de geur die om hem heen hangt: een bekende lucht die hij wel bij anderen, maar nog nooit bij zichzelf heeft geroken. Even weet hij niet waar hij is, maar dan krijgt de realiteit weer vorm.

Niet zonder moeite verzet hij zich tegen zijn toestand van hulpeloosheid en pijn, drukt zich op en komt overeind. Een duizeling overvalt hem, bloed druppelt langs zijn slaap in zijn gezicht. Het vloerkleed is doorweekt. Alleen de plek waar hij heeft gelegen is schoon. Met een kreun brengt hij zijn hand naar zijn achterhoofd. Het voelt nat en kleverig. Hij bekijkt zijn hand, die roestbruin ziet. Wat is er in godsnaam gebeurd?

Op dat moment herinnert hij het zich weer. Nathalie. Ze kregen ruzie en hij heeft haar geslagen. Waarom eigenlijk?

Robbie. Ze hadden ruzie om Robbie.

Het gekrijs van de baby vult zijn oren weer, hij herinnert zich de hoofdpijn die het aanhoudende geschreeuw hem bezorgde. Hij heeft zich woedend naar het kind gewend en vanaf dat moment... niets meer.

Zijn ogen dwalen naar de bank, waar Robbie lag toen hij op hem af liep. Hij is weg, evenals Nathalie. Dat wil zeggen, ze is niet in de kamer. Waarschijnlijk heeft ze zich ergens in huis opgesloten met het kind, bang voor zijn reactie.

‘Nathalie?’ Met zijn hand tegen zijn hoofd loopt hij naar de gang. Er komt geen antwoord. Hij gaat naar boven, opent de deuren van alle kamers maar vindt haar niet.

Een gevoel van ongeloof bekruipt hem. Door het raam van hun slaapkamer ziet hij dat zijn auto weg is. Zijn splinternieuwe Alfa Romeo, de trots en liefde van zijn leven. Zoveel lef kan ze niet gehad hebben, toch?

Het tempo waarin zijn hart klopt wordt opgevoerd. Zo snel als zijn bonzende hoofd hem toestaat, gaat hij de trap af naar beneden. Naar

zijn werkkamer, van waaruit hij zijn zaken regelt en waar zich de kluis bevindt. Hij kan zich nauwelijks voorstellen dat ze echt het gore lef heeft gehad om die leeg te halen, maar als hij de deur opengooit, ziet hij het tegendeel bewezen. De deur van de in de muur ingebouwde kluis staat wijd open. Terwijl hij er langzaam op af loopt, ziet hij dat de kluis helemaal leeg is.

Midden in de kamer blijft hij staan. Tien, twintig seconden lang ervaart hij totale gevoeleloosheid. Met gesloten ogen luistert hij naar het geluid van zijn ademhaling. Nog vijf seconden weet hij zijn zelfbeheersing te behouden, dan begint zijn halsslagader te kloppen. Hoofdpijn komt opzetten, een ander soort hoofdpijn, die niets met de wond te maken heeft. Er klopt iets tegen de binnenkant van zijn schedel, op zoek naar een gaatje om te ontsnappen.

Onverwacht komt zijn woede tot leven. Hij geeft een trap tegen de halfopenstaande deur van de werkkamer, zo hard dat de deur uit de scharnieren vliegt. Alles wat zich in zijn directe omgeving bevindt, schopt of slaat hij door de kamer, net zo lang tot hij is gekalmeerd. Dan haalt hij zijn mobieltje uit zijn broekzak en zoekt een nummer op in het bestand. Ter-

wijl hij op de beltoets drukt en wacht tot er opgenomen wordt, voelt hij de woede opnieuw opblazen, maar hij onderdrukt hem.

‘Nico? Met mij, Vincent.’ Zijn stem klinkt nors, maar aangezien hij altijd kortaf is aan de telefoon, reageert Nico daar niet anders op dan normaal.

‘Vincent, zeg het eens, man.’

‘Ik wil dat je iets voor me doet. Ik heb een ongelukje gehad. Waarschijnlijk moet het gehecht worden, want ik bloed als een rund.’

‘Wat is er gebeurd? Wat voor ongelukje?’

‘Val me niet in de rede,’ zegt Vincent geïrriteerd. ‘Ik heb je nodig. Zoals ik al zei, moet die wond gehecht worden.’

‘Waar zit je?’

‘In Brabant.’

‘Brabant? Jezus man, ik dacht dat je in Amsterdam zat. Je kan toch niet van me verwachten dat...’

‘Ja. Als je nu in de auto stapt, kun je er over een uur zijn. Ik wacht op je.’ Zonder op een verdere reactie te wachten, hangt Vincent op.

Nico is een van zijn oudste vrienden, een vriendschap die dateert van de middelbare school in Roermond, waar ze samen de boel

flink op stelten hebben gezet. Hij herinnert zich nog goed dat ze de kamer van de rector in de fik staken nadat de man hen een paar dagen had geschorst vanwege fraude. Een belachelijke aanduiding voor het stelen van de toetsantwoorden uit de tas van een leraar. Vincent was na dat akkefietje van school geschopt, maar omdat hij de schuld op zich had genomen, kon Nico blijven. Nico heeft eindexamen vwo gedaan en is daarna medicijnen gaan studeren. Inmiddels is hij arts in het VU-ziekenhuis en helpt Vincent hem er regelmatig aan herinneren aan wie hij dat te danken heeft. Hij weet hoe vol Nico's agenda is, en dat het voor hem inderdaad niet eenvoudig zal zijn om te komen, maar onmogelijk is het evenmin. Hij bedenkt er maar wat op.

‘Wat is hier gebeurd?’ vraagt Nico als hij anderhalf uur later binnenkomt. Zijn blik rust op het vloerkleed, waarop het gestolde bloed een diepbruine kleur heeft achtergelaten.

‘Een uit de hand gelopen ruzietje,’ antwoordt Vincent vlak. Met een handdoek tegen zijn hoofd heeft hij geprobeerd het bloeden te stelpen, wat maar ten dele is gelukt. Iedere keer als hij denkt dat het is opgehouden, gaat

de wond weer open en loopt het bloed in zijn nek.

Hoewel Nico heeft geleerd zich niet te bemoeien met zaken die hem niet aangaan, zijn de vragen die deze situatie bij hem oproepen duidelijk van zijn gezicht te lezen. Maar in plaats van ze te stellen, doet hij zijn tas open.

‘Nou, dan gaan we maar eens kijken hoe groot de schade is. Als je hier wilt gaan zitten...’

Vincent trekt een stoel van de eettafel naar achteren, gaat zitten en haalt de handdoek van zijn achterhoofd. Enige seconden is het stil, terwijl Nico de wond bekijkt.

‘Valt mee,’ zegt hij ten slotte. ‘Het moet inderdaad gehecht worden, maar het lijkt erger dan het is.’

‘Het lijkt erger dan het is? Heb je al dat bloed gezien?’

‘Dat is wel vaker het geval bij hoofdwonden. Die zien er meteen heel dramatisch uit. Daar zul je nog wel een paar dagen hoofdpijn van hebben. De kans bestaat dat je een hersenschudding hebt opgelopen. Ik zou maar een tijdje rustig aan doen. Ben je misselijk of duizelig?’

‘Mij mankeert niets,’ zegt Vincent kortaf. Ja, hij is misselijk en duizelig, maar het laatste wat

hij van plan is, is zijn tijd verdoen aan een bé-tje hoofdpijn.

‘Waar is Nathalie?’ vraagt Nico.

‘Weg,’ zegt Vincent nors. ‘Die teef heeft me ergens mee op mijn hoofd geslagen. Als ik haar te pakken krijg, maak ik haar af.’

Nico’s ogen worden groot van verbazing, maar al brandt hij van nieuwsgierigheid, hij is verstandig genoeg om niet verder te vragen. Daarvoor kent hij Vincent en zijn buien te goed.

Zodra Nico weg is, gaat Vincent aan de slag. Hij rolt het vloerkleed op en gooit het in een leegstaand bijgebouw achter de boerderij. Daarna propt hij alles wat hij nodig heeft voor een reis van een paar dagen in een rugzak en zet die in de gang. De telefoontjes die geen uitstel kunnen verdragen voert hij snel, de rest moet wachten.

Het geld in de kluis was niet zijn laatste potje. Er ligt nog meer onder een losse vloerplank. Of hij Nathalie kon vertrouwen heeft hij nooit met zekerheid geweten. Hij dacht van wel, maar hij is er altijd op bedacht geweest dat ze op een dag bij hem weg zou gaan. En dat ze niet met lege handen zou vertrekken. Ze kende de code van de kluis, maar wat ze niet weet,

is dat hij haar met een zendertje kan volgen. Een geavanceerd gps-systeem zal hem zonder enige moeite naar de plek leiden waar ze zich bevindt.

Vincent klapt de koffer open, zet het systeem aan en kijkt geconcentreerd naar het lcd-scherm. Het apparaat neemt een paar seconden de tijd om te zoeken, dan worden op de display de richting en afstand naar de gevonden signaalbron getoond.

Gespannen staart Vincent naar de plaats waar een rood lichtje onophoudelijk knippert.

Grimmig klapt hij de koffer dicht en neemt hem onder zijn arm mee naar zijn andere auto, een Porsche die in de garage staat.

Even later stuift hij het erf af en raast over de smalle, bochtige weggetjes naar de snelweg. Het is een mooie zomerdag, met een hinderlijk felle zon. Op het lcd-scherm ziet hij dat Nathalie ondertussen in Roermond zit. Het pijltje knippert niet meer, wat betekent dat ze daar gestopt is. Hij herkent het adres en bezorgd fronsst hij zijn wenkbrauwen. Hij dacht dat hij haar had losgeweekt van die vriendin. Een ontzettende ouwehoer was dat, zo een die alles wilde delen en niet in staat was om ook maar het kleinste geheim te bewaren. God mag

weten wat Nathalie haar gaat vertellen.

Zijn gezicht staat strak van verbittering als hij aan Nathalie denkt. Dit had hij nooit achter haar gezocht. Als iemand een hulpeloze, weerloze indruk maakte, was zij het wel. In feite was dat de reden waarom hij op haar is gevallen.

Maar hoe hard ze ook rijdt, hij zal haar vinden. Ze zal huilen en smeken, maar hij is niet van plan om genade te tonen. Nog nooit heeft iemand het aangedurfd hem aan te vallen. Er is geen vergeving voor wat ze heeft gedaan. Zij is de eerste persoon die het lef had hem aan te vallen, en al doet het hem pijn, ze zal moeten sterven. Haar tranen zullen hooguit invloed hebben op de manier waarop.

Nog steeds geladen van woede rijdt hij Roermond in, en even later parkeert hij de auto voor een rijtjeshuis in een rustige wijk. Het pijltje op het scherm knippert weer, ten teken dat ze verder is ge reden. De verleiding is groot om meteen achter haar aan te gaan, maar eerst heeft hij nog iets af te handelen. Hij kijkt naar het huis, waar de felle stralen van de zon door het raam naar binnen vallen. Ze is hierbinnen geweest, bij haar vriendin en die eikel van een vriend van haar. God mag weten wat ze hun